

125,000 Kr. for det første Aar for disse to Bankers Vedkommende. Det er en mærkelig Maade at øve Godgørenhed paa, og jeg tænker mig ogsaa, at man vil sige, at hvis man skal fortsætte, kan det godt være, vi bære os ad, som vi gjorde ved Den sjællandske Bondestands Sparekasse, og sige: Naar Bankerne ville være godgørende, mon det saa ikke var bedst at afvise Hjælpen og stole paa, at vi selv kunne klare det lige saa godt, som naar vi lade Pengeinstitutterne tage fat derpaa?

Vi have her faaet et lille Indblik i Bankforhold. Det er mærkeligt at se, hvorledes man bærer sig ad i en Bank som Grundejerbanken. I Begyndelsen af Februar maatte den erklære: Nu kunne vi ikke mere, vi ere kørte fast. I Slutningen af Januar havde den afsluttet et udmærket Regnskab med stort Overskud. Naar der er Overskud, skal Bankraadet have Tantième, og saa beregne de sig selv 24,000 Kr. i Tantième, fordi de have ledet Grundejerbanken saa fortrinligt i det forløbne Aar. Og Direktørpersonalet faar 36,000 Kr. i Tantième. Og da de paa den Maade have faaet de 50,000 Kr. fordelt mellem sig, fordi Banken har været ledet saa godt, at den har givet et stort Overskud, erklære de: Nu kunne vi ikke mere, nu maa I træde hjælpende til. Og saa ofres der 125,000 Kr. paa Tilsyn i det kommende Aar. Saadan se Bankforhold ud. Der er yttret Betænkelighed ved, at Staten skulde gribe ind, men jeg spørger: Er der nogen, der mener, at vi skulle fortsætte? Det er nogle enkelte Pengeinstitutter, hvis Forhold vi have faaet Lejlighed til at se. Hvordan mon det saa stiller sig med de andre, hvor de 1,500 Mill. Kr. af Befolkningens Penge staa? Jeg synes, der maa foretages en Forandring, og jeg er sikker paa, at de fleste ville sige: Det fører Konsekvenser med sig, vi kunne ikke fortsætte paa den Maade, vi kunne ikke gribe hjælpende ind og samtidig sige: Lad dem blot fortsætte med disse Forhold, som de selv ønske.

Man har kritiseret den Maade, hvorpaa Finansministeren i Fjor gik med til en Udvidelse af Garantien, og sagt, at det var han aldeles uberettiget til. Jeg har tidligere refereret en Samtale, jeg i Egen-skab af Repræsentant for Fredericia-kredsen havde med Finansministeren, og jeg tror, at han netop ingen Sinde tænkte paa at faa gennemført bag Rigsdagens Ryg en Ting, som han frygtede for, at Rigsdagen ikke vilde anerkende, naar Spørgsmaalet endelig kom til at foreligge

for den, thi han var selv aldeles overbevist om, at hvis han forelagde et Lovfor-slag, vilde det blive vedtaget lige saa enstemmigt som Forslaget om Garantien til de to københavnske Banker, men han forstod det farlige, der kunde ske, hvis det kom offentligt frem. Man kan tænke sig, at naar han gennemlæste de Udtalelser, der faldt under Behandlingen af Bankgarantiloven, have nogle af disse Udtalelser gjort ham betænkelig, nemlig Udtalelser fra det radikale Venstres Ord-fører. Denne erklærede, at det var højst urigtigt, naar man vilde hjælpe et Pengeinstitut, da at nævne det ved Navn, og han var meget misfornøjet med den Maade, Detailhandlerbanken blev behandlet paa, det vilde ødelægge dens Kredit. Naar man vilde hjælpe, skulde man hjælpe i Hemmelighed; det var meget farligt at nævne Navne. Man skulde hjælpe saa stille og skjult som muligt, hvis man vilde have, at et Pengeinstitut skulde ride Stormen af. Finansministeren kunde ikke vente at blive angreben, naar han sagde: Nu tager jeg Konsekvenserne deraf, og først naar de paagældende Pengeinstitutter igen ere komne paa ret Køl, meddeler jeg Offentligheden, hvad der er sket, og saa tager man ganske sikkert Konsekvensen af det, man gjorde, da man vedtog Bankgarantien for de to københavnske Banker.

Det er mærkeligt at høre Kritikken over Socialdemokraternes Stilling. Det var ogsaa galt ved Bankgarantiloven. Da for man paa en af vort Partis Repræsentanter i Finansudvalget. Da Finansministeren kom til Finansudvalget og ønskede en Forhaandstiltræden af, at han ydede Garanti til de københavnske Banker, gav samtlige de andre Partiers Repræsentanter deres Tilslutning uden at have for-handlet med deres Parti, men Socialdemokratiets Repræsentanter sagde: Vi maa først forhandle med vor Gruppe for at se, paa hvilken Maade Garantien skal ydes. Saa var det, man særlig fra Højres Side for i Benene paa vort Partis Repræsentanter og sagde: Det er mærkeligt, at I have noget mod det, det er dog noget saa selvfølgeligt. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) var særlig virksom, han for op og sagde: Det er en ren Fejltagelse, at det er de to københavnske Banker, der skulle garanteres, det er ikke det, der er Tale om, nej, det er Foranstaltninger, der skulle træffes for at skaffe Ro paa Pengemarkedet, og det maa gøres i den Udstrækning, som Ministeren finder det forsvarligt, vi